

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Emili Gispert

A propòsit del diàleg

Cal donar una altra oportunitat al diàleg. Només faltaria. És més civilitzat que els presidents se saludin educadament que no pas que no es dirigeixin la paraula. És preferible el mot amable i contingut que l'insult barroer de míting de campanya. És més estètic que Sánchez entri a peu al Palau de la Generalitat i saludí Torra i una formació de la guàrdia d'honor dels Mossos d'Esquadra, que no que accedeixi a l'hospital de Sant Pau per urgències amagat i protegit amb homes armats amb fusells. Sonen millor els cants de sirena d'una reforma del Codi Penal per rebaixar la sedició que les apel·lacions a penalitzar els referèndums. Tot això és cert, però que no ens vulguin fer combregar amb rodes de molí. No és diàleg.

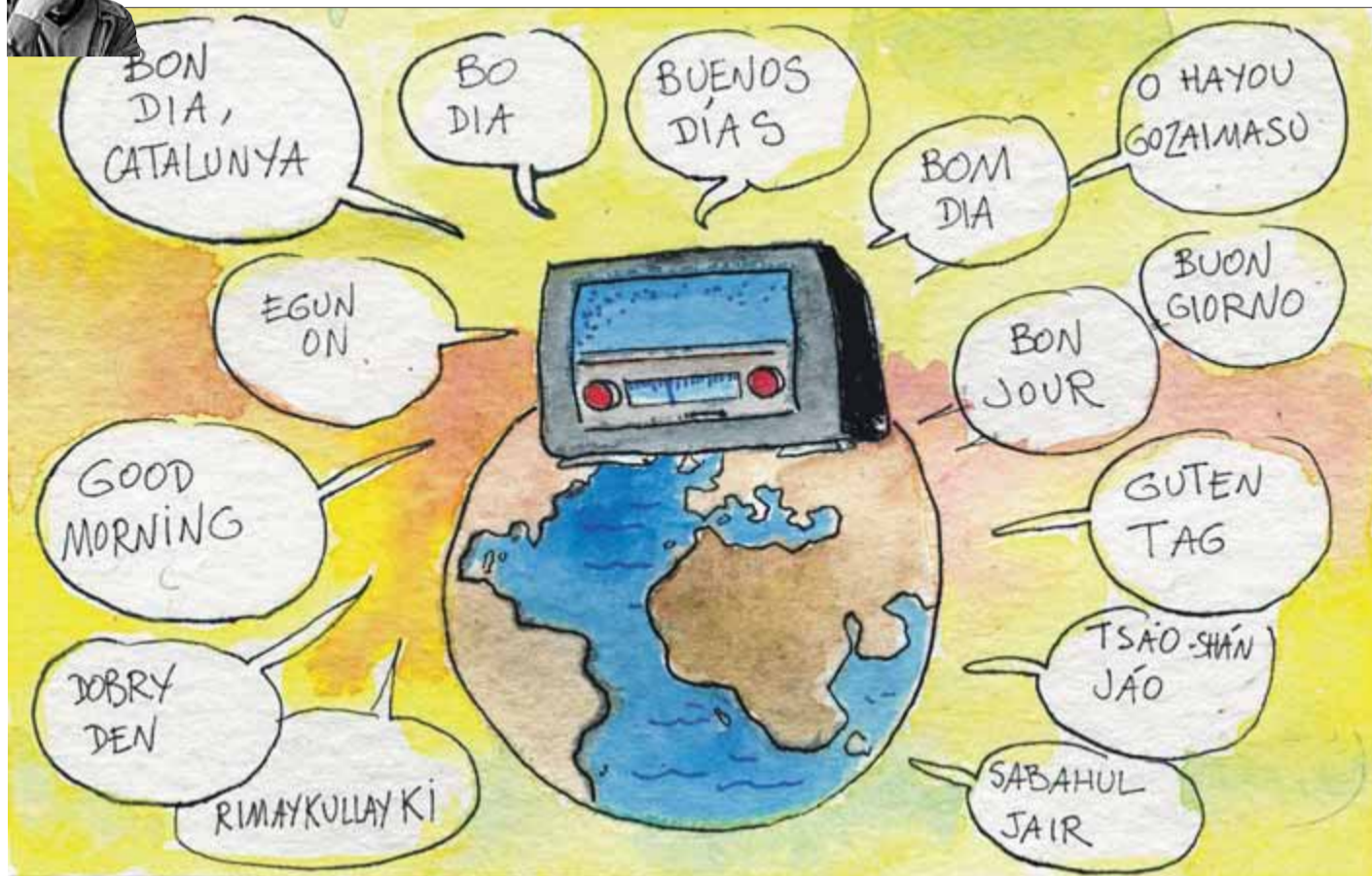
Presentar-se amb un document amb 44 punts que no són res més que un barreja d'obvietats i de vells compromisos reiteradament i tossudament incomplerts és una broma. Que no ens parlin d'inversions que ja haurien d'estar no solament fetes, sinó amortitzades. I sobretot, sisplau, que no ens prenguin el pèl amb això de Barcelona cocapital cultural i científica. Ada Colau no és l'alcaldesa de Vil·lar del Rió esperant donar la benvinguda a Mister Marshall, encara que en algun moment ens hi va fer pensar.

El fet cert és que la necessitat dels vots per a la investidura va fer canviar el discurs de Sánchez com un mitjà i ara és la necessitat d'aprovar un pressupost el que collarà el PSOE i el govern espanyol a la mesa de negociació. "La política és necessitat. No és poesia", deia dilluns José Luis Rodríguez Zapatero en una reveladora entrevista al digital *El Español*. Entre moltes altres perles, llançava dos desitjos. Un: "Tant de bo ERC opti per ser el PNB de Catalunya." I, dos: "...pensant en el llarg termini i recordant la lliçó del 2006, el més important és que hi pugui haver un diàleg entre el PP i el PSOE des de la confiança en l'Estat."

Cal donar una altra oportunitat al diàleg, sí, però tenim mala peça al tel·ler. Mentre que aquí ERC i JxCat es llancen els plats pel cap en seu parlamentària per la figura del mediador, el relator o com en vulguin dir, allà el més optimista i dialogant dels socialistes, el més culer, pregoner de Santa Eulàlia i ambaixador de la negociació en terres catalanes, ens en marca els límits, en confessa els propòsits i ens en recorda els precedents.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

'Frankenstein' sempre fa pensar

Una invitació a parlar de *Frankenstein* i la seva presència en el cinema m'ha dut a llegir *Frankissstein*, una novel·la de l'escriptora anglesa Jeanette Winterson, en la traducció al català de la impagable Dolors Udina publicada per Edicions del Periscopi. Com suggereix el títol, la narració de Winterson s'inspira en la mítica creació literària de Mary Shelley que, dos segles després de la seva aparició, continua generant una diversitat de debats, o fent-s'hi present, relacionats amb les possibilitats de la ciència i la tecnologia, però també sobre els dubtes ètics que plantegen certes investigacions; la responsabilitat del creador amb la seva "creació, cosa que comprèn la invenció literària; els prejudicis davant d'una diferència percebuda com a monstruosa per una societat excoient que així revela la seva monstruositat; o, entre moltes altres qüestions, el feminisme, tenint present que l'autora de *Frankenstein* (tan menyspreada pels crítics literaris de la seva època i més enllà) va viure en uns temps en què hi havia molt a fer per aconseguir els drets de les dones que

“No arriba a cap conclusió moral en la disputa entre el creador i la criatura rebutjada: tots dos són culpables i innocents, botxins i víctimes de l'altre

va vindicar la seva mare, Mary Wollstonecraft, i que encara ara són negats en molts de llocs mentre que s'han de continuar defensant i eixamplant allà on s'han arribat a conquerir.

A la seva novel·la, Jeanette Winterson alterna passatges de la vida de Mary Shelley, com si aquesta mateixa els narrés o hi reflexionés, amb un relat contemporani amb el qual busca equivalències mutants dels propòsits

del doctor Frankenstein i presenta una mena de dobles d'aquest mateix personatge (el científic Victor Stein que, en lloc de crear vida a partir de morts, pretén la immortalitat de la ment alliberada del cos) i d'aquells que van conviure a la Villa Diodati, a la vora del llac Lemann, l'estiu del 1816 en què Mary Shelley va concebre la novel·la: l'autora (el metge "trans" (Ma)ry Shelley), Lord Byron (convertit en un fabricant de robots sexuals femenins anomenat Ron), el metge Polidori (mudat en la periodista Polly) i Claire (la germanastra de Mary Shelley i amant de Lord Byron transformada en una catòlica fonamentalista). Potser m'he perdut, però no hi he trobat l'equivalent a Percy B. Shelley, el poeta amant de Mary. Aquesta part és enginyosa i divertida, però resulta tan fascinant la que evoca la vida i la creació de Mary Shelley que m'han dut a rellegir "Frankenstein", que sempre convida a pensar perquè no arriba a cap conclusió moral pel que fa a la disputa entre el creador i la seva criatura rebutjada: tots dos són culpables i innocents, botxins i víctimes de l'altre.